

lényegében, ha nem a szavak versengése a világért. A költészet értelme lüktet e verseny kábulatában — a szó s a világ pulzusa pillanatokra együtt ver felszabadultan. Sorescu józan kábulata ott örvénylik a konkrétumok korántsem egyértelmű bővületében, e *Kábulat* maga a kétségbeesett luciditás játszadozása — középpontjában mégis valamiképpen ott áll a szavak vigasza. Netalán az igazság?

BEVEZETÉS A BEFEJEZÉSBE. Merthogy az is igaz, hogy én Sorescu költészetének kábulatáról szerettem volna értekezni, s lámcsak, belevesztem a kábulatokba — az írók, a könyvtár vagy éppen Ikarosz szédületébe, akit a röplés vágya feszít zuhanásba... Hogy az átváltozó hosszútávfutók és metaforák kábulatát ne is említsem... A nehézkes szonetté tördelt traktátus-tervezet immár késznek mutatkozik — Sorescut köszönti, a költő kábulatait, ki minden bizonnal megsomolyogná: minő akadémiakusan nagymellényű címmel rukkol elő eme pusztá kérdésekkel esetlenül telespékelt prolog, miszerint — *Bevezetés a kábulatba*. Magam is kábult és tanácstalan volnék e tekintetben: *Bevezetés a kábulatba?* Szerencsére Sorescu így fejezi be rendhagyó fordítás-kötetéhez, *Az ihlet traktátusához* (Tratat de inspiratie, 1985) írt előszavát: „éppen ezért az előszó... látszólagos kell legyen, mint valami fehérre festett ajtó egy színpadon, amelyen, ha be is akarnál lépni, nem tudsz belépni: csak meglepetten nekiütközöl a falemeznek, mivel az ajtót nem azért csinálták, hogy beléphess rajta, hanem csupán azért, hogy látva lásd — ez egy ajtó. Valahogy így van ez a tartásos előszavakkal is: sehova sem vezetnek.”

MARIN SORESCU

Üldözési mánia

*Te kiszipolyozol engem,
És én azt képzelem, hogy
Te kiszipolyozol engem.*

*Te háborúba hurcolod
Gyermekemet,
És én azt képzelem, hogy
Te háborúba hurcolod
Gyermekemet.*

*Te véget vetsz életemnek,
És én azt képzelem, hogy
Te vetsz véget
Életemnek.*

Szalmaszál

*Egy szalmaszál teljes ifjúságát
Egy szalmazsákban töltötte,
És szentül hitte, hogy a világnak
Egyetlen dimenziója van:
A súlya.*

*E súly naponta oly hatalmas
Erővel nyomta őt, hogy maga volt a kétségbeesés.
Honnét is tudhatnátok, milyen érzés lehetett,
Ti, akik nem töltöttétek teljes ifjúságotokat
Egy szalmazsákba zártan?*

*A hebehurgya szalmaszál már
Szeleburdin szálldogál, s az éjszakák is könnyeden
Lebegnek mint a nappalok —
Még puha por sem települ rá,
Hogy pihenne pár órácskát délután . . .*

*Mintha nem is szalmaszál volna,
Hanem legalábbis tollpihe, mint ama
Angyal szárnyából elröppent pihe,
Melynek szomszédja volt a szalmazsákban —
Oly helykönnyűnek érzi magát!*

*Ugyan megsejti hébe-hóba, hogy
Végtére a levegőég is csak egy
Hatalmas mélykék szalmazsák,
Amelyen horkol fönn a gazda.*

A hosszútávfutó

*Pusztá mezőség.
Léptek döngölte néma út.
Elvétve néhol
Egy-egy könyv a porban.*

*Egymástól hatalmas távolságra.
Néhány kőkemény
Alapkönyv.*

Valaki befut, mellkasa holmi ziháló fújtató.
Pirospozsgás, akár egy újdonsült istenség.
Ráköp az egyik könyvre.
És aztán sorban a többire is.
Istenesen letiporja mindet.

Megfáradt már, elég soká loholt.
Tátog előtte a pusztá térség.
Lábak taposta néma út.
A távfutó összecsuklik és kiadja lelkét.
Alapkönyv lesz belőle, végszó, ritka
Jel, mit meghaladni többé nem lehet.

Szuszogás hallszik, a háttérből
Kiválik valaki. Egy másik
Hosszútávfutó. Lihegve lassít, leköpi a
Jelet, elrohan, és belevész a láthatárba.

KOVÁCS ANDRÁS FERENC fordításai

